

Sygn. akt V Ca 158/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia	SSO Adam Simoni (spr.)
Sędzia:	SSO Wojciech Misiuda
Sędzia:	SSR del. do SO Witold Benicki
Protokolant:	st. sekr. sąd. Edyta Rak

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. Z.
przeciwko (...) z siedzibą w W.
o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt XI C 672/14

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Wojciech Misiuda SSO Adam Simoni SSR del. do SO Witold Benicki

Sygn.akt: V Ca 158/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 sierpnia 2015 r

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 października 2014 r sygn..akt: XI C 672/14 Sąd I Instancji w sprawie z powództwa J. Z. przeciwko (...) z/s w W. o zapłatę zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4209,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 29.06.2012 r do dnia zapłaty (pkt I), zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1028,00 zł tytułem kosztów

postępowania (pkt II) oraz nakazał zwrócić pozwanemu kwotę 501,64 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na opinię biegłego (pkt III).

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o ustalenia faktyczne i dokonane w oparciu o te ustalenia rozważania prawne wskazane w uzasadnieniu zalegającym na k. 183-189 akt sprawy.

Od powyższego wyroku w części dotyczącej pkt I i II pozwane (...) w W. wniosło apelację /k.193-197 akt sprawy/ zarzucając 1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj:

- art. 362 kc w zw z art. 436 § 1 kc w zw z art. 822 kc w zw z art. 361 § 1 kc w zw z art. 35 ustawy z dnia 22.05.2003 r o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r poz 392 z późn.zm) poprzez błędne przyjęcie, iż powód nie przyczynił się do zwiększenia rozmiarów szkody, pomimo iż zebrany w toku postępowania materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż powód przyczynił się do zaistnienia szkody, co najmniej w stopniu 50%

2. naruszenie przepisów prawa procesowego tj:

- art. 233 kpc poprzez sprzeczne z zasadami prawidłowego i logicznego rozumowania rozważenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, prowadzące do błędnych ustaleń faktycznych poprzez przyjęcie, iż powód nie przyczynił się do zaistnienia przedmiotowej szkody, pomimo iż zarówno zeznania świadków, w tym P. G. , jak i opinia biegłego zarówno pisemna i ustna, na które to dowody powołuje się sąd jednoznacznie wbrew dokonany w wyroku ustaleniom, wskazuje na istnienie przyczynienia się powoda do zaistnienia przedmiotowego zdarzenia

- art. 328 § 2 kpc poprzez brak uzasadnienia przyczyn, dla których Sąd odmówił wiarygodności opinii biegłego w zakresie wniosków końcowych, które są jedynie logicznym posumowaniem pozostałej części opinii, którą Sąd uznał za precyzyjną, merytorycznie poprawną i logicznie uzasadnioną, a wnioski z niej wynikające logiczne i stanowcze.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania wg norm przepisanych lub ewentualnie uchylenie w zaskarżonej części wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania, a ponadto zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Podniesione w złożonym przez pozwanego środkiem zaskarżenia zarzuty należy uznać za chybione, albowiem próbując podważyć trafność dokonanej przez Sąd I instancji gruntownej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, jak i poprawność poczynionych na jej podstawie ustaleń faktycznych i celność dokonanych rozważań, skarżący w istocie nie zdołał wykazać konkretnych uchybień Sądu I instancji.

Wskazać zatem należy, że zaskarżony wyrok jest zgodny z prawem i trafny w odniesieniu okoliczności faktycznych sprawy. Sąd Rejonowy należycie zebrał materiał dowodowy i dokonał prawidłowej jego oceny, jak również poczynił zgodne z jego treścią ustalenia. Sąd Okręgowy przyjmuje za własne tak dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia odnośnie stanu faktycznego sprawy, jak również wyciągnięte z tychże ustaleń wnioski prawne, bez potrzeby powielania ich treści. W tych okolicznościach, zgodnie z utrwalonym w tym zakresie orzecznictwem Sąd Okręgowy zauważa, iż nie jest obowiązany powtarzać prawidłowo dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń i prawnej ich oceny.

Podnieść należy, że analiza przeprowadzonych w sprawie dowodów wskazuje, iż zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 233 k.p.c. jest całkowicie niezasadny i bezpodstawny. Sąd Rejonowy oparł się bowiem na prawidłowo przeprowadzonych dowodach, z zachowaniem wymagań dotyczących źródeł dowodzenia oraz zasady bezpośredniości i dokonał ich oceny bez naruszenia zasad logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych,

korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2002 r. sygn. akt II CKN 572/99). Jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Brak logiki we wnioskowaniu na podstawie zebranych dowodów lub wykroczenie we wnioskowaniu poza te granice albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, daje podstawę do przyjęcia, że przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r. sygn. akt II CKN 817/00). Ponadto, dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2001 r. II CKN 588/99). W okolicznościach przedmiotowej sprawy pozwany, w ramach zarzutów apelacji, przeciwstawia ustaleniom poczynionym przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy, z uwzględnieniem zasad orzekania, własne twierdzenia, które stanowią jedynie polemikę ze słusznie i właściwie przeprowadzoną oceną dowodów w sprawie, dokonanych w oparciu o nie ustaleń i przyjętą ich prawną oceną. Ustalenia Sądu I Instancji na okoliczność przyjęcia, iż główną przyczyną kolizji było zachowanie kierującego pojazdem marki Peugeot nr rej (...)P. G. zostały bowiem dokonane w oparciu o dowód osobowy z zeznań uczestników wypadku P. G. i powoda J. Z. oraz opinię biegłego sądowego Z. J.. Zauważyć należy w tym miejscu, że dowód z opinii biegłego, tym różni się od innych dowodów, iż jego celem nie jest w zasadzie ustalanie faktów mających znaczenie w sprawie, lecz udzielenie sądowi wyjaśnień w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych. Do dokonywania wszelkich ustaleń w procesie powołany jest sąd, a nie biegły oraz, że w systemie procesowym obowiązuje zasada równości dowodów (środków dowodowych) rozumiana w ten sposób, że ustawodawca nie tworzy kategorii dowodów uprzywilejowanych, którym nadawałby z urzędu szczególną moc dowodową. Wszystkie zatem dowody podlegają swobodnej ocenie sędziowskiej na podstawie art. 233 k.p.c., co dotyczy także dowodu z opinii biegłego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2015 r. V CSK 254/14 LEX nr 1652706, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2014 r. V CSK 584/13 LEX nr 1540644). Podnieść należy za Sądem I Instancji, iż z zebranego materiału dowodowego wynika jednoznacznie, iż P. G. jadąc ul. (...)w R. w dniu 31 marca 2012 r. podejmując się manewru wyprzedzania na podwójnej linii ciągłej rażąco naruszył zasady ruchu drogowego, natomiast powód rozglądał się przed wykonaniem manewru skrętu z drogi podporządkowanej w kierunku ul. (...) i dostrzegł P. G. dopiero w fazie wykonywania skrętu, kiedy P. G. zdecydował się wyminąć innych uczestników ruchu drogowego, pomimo obecności na drodze oznakowania poziomego „podwójna linia ciągła”. Podjęty przez P. G. manewr wymijania stał się bezpośrednią przyczyną wypadku. W konsekwencji zasadnie Sąd I Instancji przyjął, iż w okolicznościach przedmiotowej sprawy brak jest podstaw do przyjęcia przyczynienia się powoda do wypadku, co czyni bezzasadnym zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego w sposób wykazany przez apelanta. Tut. Sąd Odwoławczy podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Białymstoku wyrażone w wyroku z dnia 3 października 2014 r. sygn. akt: I ACa 352/14 LEX nr 1526932, iż zgodnie z przepisem art. 362 k.c., jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności. Przyczynienie się poszkodowanego do powstania lub zwiększenia szkody ma miejsce wówczas, gdy szkoda jest skutkiem nie tylko zdarzenia, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy innego podmiotu, ale także zachowania się samego poszkodowanego. Zachowanie się poszkodowanego jest więc w konstrukcji przyczynienia traktowane jako adekwatna współprzyczyna powstania lub zwiększenia szkody. U podłoża tej konstrukcji tkwi założenie, że jeżeli sam poszkodowany swoim zachowaniem wpłynął na powstanie lub zwiększenie szkody, słusznym jest, by poniósł konsekwencje swego postępowania. Przyczynienie się w ujęciu art. 362 k.c. oznacza, że pomiędzy zachowaniem poszkodowanego a szkodą istnieje adekwatny związek przyczynowy. W okolicznościach przedmiotowej sprawy nie można stwierdzić, aby powód przez swoje zachowanie przyczynił się do wypadku. Sąd Okręgowy podziela wyrażony przez Sąd Rejonowy pogląd, iż trudno jest od kierowcy wykonującego w sposób prawidłowy manewr skrętu wymagać, aby przewidział, że na jezdni w sposób nagły znajdzie się inny uczestnik ruchu drogowego łamiąc rażąco zasady ruchu drogowego. Podnieść również należy za Sądem Rejonowym, że powód w

przeciwieństwie do P. G. nie został ukarany mandatem karnym w związku z wypadkiem jaki miał miejsce w dniu 31 marca 2012 r.

Sąd Okręgowy za bezzasadny również uznał zarzut apelacji w przedmiocie naruszenia art. 328 § 2 kpc. Ponad wszelką wątpliwość Sąd Rejonowy wytłumaczył motywy rozstrzygnięcia w takim zakresie, iż może być oceniona prawidłowość jego rozstrzygnięcia. Należy zauważyć, że strona może się powołać na zarzut wadliwego sporządzenia uzasadnienia, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wskazanych w art. 328 § 2 kpc zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli apelacyjnej czy kasacyjnej (wyrok SN z dnia 15.04.2005 r, I CK 756/2004). Taka sytuacja o czym mowa wyżej w niniejszej sprawie nie zachodzi.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w pkt I sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego (pkt II) orzeczono w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu wynikającą z art. 98 kpc, ustalając wysokość kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym na podstawie § 13 ust 1 pkt 1 oraz § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz.U z 2013 r poz 461 z późn.zm).

SSO Wojciech Misiuda SSO Adam Simoni SSR del. do SO Witold Benicki